ei võinud need nimetamisväärselt erineda teiste linnade tuletõrje omast, oli ju tuletõrje tehniline varustus igal pool pea samane.

Nagu kõigist eeltoodust nähtub, ei seisnud Tartu tuletõrje veel Rootsi aja lõpulgi nii tehnilise varustuse kui organisatsiooni poolest täiesti ajakõrgusel, jäädes ses suhtes taha rääkimata Riiast ja Tallinnast, isegi Narvast [132]. Kuid arvestades kohalikke olusid ja võimalusi, ei saa pidada saavutatud tulemusi tähtsusetuiks, sest võrreldes endisega oli edu igal juhul silmanähtav. Raske on küll otsustada, mil määral linna tuletõrjendusliku olukorra paranemine avaldus tulikahjude arvu ja suuruse vähenemises. Asjaolu, et Rootsi aja lõppaastakümnetel Tartut ei tabanud 1667. a. omaga võrreldav katastroof, võib panna ainuüksi juhuse arvele. Samuti võis olla tingitud ainult õnnest, et piiramise ajal a. 1704 linn nii vähe kannatas tule läbi. Usaldusväärse pildi sellest saaksime ainult tulikahjude statistika varal. Selle koostamine olemasolevate allikandmete põhjal on aga täiesti võimatu, sest enamikus tulikahjusid, rääkimata tekkinud kahju suurusest, tolleaegseis ametlikes dokumentides üldse ei mainita.

Rootsi aja lõpuks kujunenud tuletõrje organisatsiooni otstarbekohasust, ühtlasi aga ka edu pikaldust tuletõrje alal 18. sajandil tõendab kujukalt seik, et see säilis põhijoontes 19. sajandini.

---

[132] Vt. G. Matto, Tuletõrjest Rootsi ajal Narvas. Tuletõrje Teated 1930 (Tallinn 1930), 15, 17, 39, 40.

Tartu V, lk. 267